

Şehit yarbayın son isteği gerçekleşti

ABONE OL

Google News

Şırnak'ta şehit düşen Türkiye'nin ilk kadın jandarma komutanı Songül Yakut bir kez daha yürekleri dağladı. 'Beni değil de Sunamın vicdanını yazacaksınız anlatayım' diyerek konuşan Songül Yakut'un annesi Sebahat Yakut, şehidin bankadaki parasını Mehmetçik Vakfı'na bağışladıklarını söyledi. İşte annesinin ağzından, doğunca Suna adını vermek istediği ancak daha sonra nüfusa Songül olarak kaydettirdikleri şehit yarbayın hikâyesi...

Jandarma tarihinde bir ilçeye komutan olarak atanan ilk kadın subay olan Yarbay Songül Yakut, 31 Mayıs'ta Şırnak Şenoba'da düşen helikopterde 12 askerle birlikte 41 yaşında şehit oldu. Balyoz Davası sürecinde FETÖ kumpasıyla binbaşı iken açığa alınan Songül Yakut, hukuk mücadelesiyle görevine dönmüş ve kendi isteğiyle ikinci kez Şırnak'a atanmıştı. Yarbay Songül, Malatya'nın Akçadağ ilçesi Ören köyünde büyüyen 5 kardeşin en küçüğüydü. Yakut ailesi, vefatından sonra bir banka hesabından çıkan parayı Mehmetçik Vakfı'na bağışladı.

DUYURUSUZ, FOTOĞRAFSIZ BAĞIŞ

Aralarında Songül Yakut'un 20 yıl önceki komutanlarının da bulunduğu askerler ve vakıf yetkilileri, aileyi ziyaret ederek Mehmetçik adına teşekkür plaketi sundular. Şehit ailesi, Songül Yarbay'ın vatani

görevini yapan er ve erbaşlara kol kanat geren duyarlılığından dolayı Mehmetçik Vakfı'nı tercih ettiklerini belirttiler. Ailenin hassasiyeti nedeniyle bu ziyaretten görüntü alınmadı ve bağışın duyurusu yapılmadı.

ASKERLERİNİ ÇOK SEVERDİ ONLARI KORUR KOLLARDI

Anne [Sebahat Yakut](#) önce konuşmak istemedi. Israrlarımız sonucu, "Beni değil de Sunamın vicdanını yazacaksınız anlatayım" dedi ve şunları söyledi: "Askerlerini çok severdi, onları korur kollardı. Malatyalı bir uzman çavuş taziyeye geldi; 'Teyze' dedi, 'Şırnak'ta askerlerin Songül babasıydı.' Uzman çavuş hem söylüyor hem ağlıyor.

"BANA DUA ETMEYİN, OPERASYONDAKİ

ARKADAŞLARIMA DUA EDİN"

Kızım her telefon açmada diyordu ki, 'Çok şükür bir sorun yok.' 'Kuzum sana dua ediyorum' derdim, 'Bana dua etmeyin, ben masa başındayım, operasyondaki arkadaşlarıma dua edin' derdi. Ama operasyondaymış, harita başında fotoğrafları var. Bir gün telefonda sesi kötü geliyordu. 'Neyin var' dedim, 'İki askerimizi yitirdik' dedi. 'Öldüler mi?' deyince, 'Anne öyle deme, onlar şehit. Her birinin iki küçük çocuğu var' dedi, ağladı.

OTOMOBİLİNİ ASKERLERE YIKATMAZDI

Beypazarı'nda ilçe komutanıyken yanına gittiğimde kendim de çok şahit oldum. Orada en rütbeli kendisiydi. Bazı komutanların arabalarını askerlere yıkatmasına sinirlenmişti. Hepsini kaldırdı. 'Onlar vatan görevini yapmaya geldiler, kimseye hizmet etmeye gelmediler' derdi. Ben camdan bakardım, arabasını kendisi yıkardı. O çocuklar etrafında dolanırlardı ki 'Komutanım zahmet etmeyin' diye. 'Bu sizin işiniz değil' derdi. İlçe komutanı olduğu için ikram paketleri, ufak hediyeler olurdu. Hiçbirini eve getirdiğini görmedim, askerlerine dağıtırdı. Ben kendiyile yaşadığım için her şeyini biliyordum. Bir gün nöbetteki askeri terlikle gördü. Nasıl kızdı, sinirlendi. 'Sana bu nöbeti kim tutturuyor, yalınayak nöbet mi tutulur' dedi.

KARŞILIK BEKLEDİĞİNDE O İYİLİK OLMAZ

Bir gün mutfağın camından bakıyorum; bir askerin eline silahı veriyor alıyor, veriyor alıyor. Yanında karakol komutanı, saatler sürdü bu. 'Kızım o neydi' dedim. 'Onun babası, yanında annesini öldürmüş, çocukta silah korkusu oluşmuş. 2 ay da silah eğitimi verememişler' dedi. Tek başına eğitim verdi, saatlerce silahı öğretti. Kimseye yaptığı iyiliği söylemezdi. 'Anne' derdi, 'Karşılık beklediğinde o iyilik olmaz.' Babasını 8 yaşında kaybettik. En küçüğümdü ama hepimizin babası, anasıydı, o benim her şeyimdi. Lise sondayken televizyonda haber gördük, 'Harp okulları kız öğrenci alacak' diye. Onu görünce 'Ben asker olmak istiyorum' dedi. Köyden iki kız, üç erkek gittiler, hiçbiri kazanamadı benimki kazandı 17 yaşında. Tek başına her şeyi kendi yaptı."

ÜNİFORMASINI ÇIKARIR ŞALVARINI GİYER BAHÇEDE ÇALIŞIRDI

Köyü, bahçeyi severdi. 'Ben de köyü seviyorum' diye ne çabalarla burayı aldı, yaptırdı. Şırnak'ta ilk teğmen iken izne gelmişti, 17 sene önce bu bahçedeki çitilleri (fidanlar) aldı, dikti, tek tek suladı. Daha 23 yaşındaydı, ondan sonra 3 gün hasta oldu. Yıllık izinlerinde tatile gitmez, gelir bahçeyle ilgilenirdi. O sabah (31 Mayıs) 06.30'da bana telefon etti, 'Ne zaman kayısı oluyor, ona göre iznimi yazdırayım' dedi. Eve gelir, üniformasını çıkarır, şalvarını giyer işçilerle bahçede çalışırdı. Onun

insanlığını tarif edemem. Öyle bir can bir daha gelir mi?"(Hürriyet)

